

SEGARRA 2000 (UTOPIA I)

El segle XXI ens ha sorprès, entre altres coses, per l'agudització dels grans conflictes socials, que ja s'iniciaren a finals del segle anterior. Malgrat tot, la vida continua a la Segarra (que ja és molt) i no cal dir que mal profit ens faci. El coratge i la voluntat han estat posats a prova per tal de defensar-nos de la plaga d'estupidesa que, per mitjà dels implacables audiovisuals, anava envaint la conducta humana. Ha calgut apellar a les nostres armes tradicionals: el seny i la mesura, herència dels nostres avantpassats i aplicar-los a la tasca de recuperació del nostre millor patrimoni: el sentit de la vida.

El segle XX fou el segle de les temptacions. La gent no ho va poder pair i Europa se'ns tornà boja. Anàvem pel camí del desastre, calia corregir el rumb i algú havia de començar... i, per què no nosaltres?

Vet aquí com l'«*homus sicarrens*» fou disposat a rescatar el seu espai vital de la fúria devastadora de la follia tecnològica —la gran avassalladora de les persones i no pas la providencial alliberadora dels pobles.

Un dia vam decidir de dir «prou!» i ens vàrem asseure al graó de la porta disposats a contemplar les exèquies de la societat de consum. Calia una bona resposta, com aquesta: «Per viure no es necessiten tantes complicacions». Anava adreçada a aquells cervells privilegiats que, a finals de segle organitzaren, a nivell continental, aquell maremàgnum sense precedents que en voler sortir d'una crisi ens precipitava en un desgavell de proporcions incontrolables. Una situació que, per desgràcia, encara no ha estat del tot superada.

Es per això que, aquí, ens hem esforçat en desterrar de les nostres llars la frisança i el neguit que ens posseïa i volem —ho estem intentant— retornar a aquell estil de vida que ens distingia.

Pel camp es comencen a veure plantes d'oliveres joves que ja comencen a fer goig. No tenim pressa. D'aquí a pocs anys els molins tornaran a treballar de valent i l'oli de la Segarra —autèntic elixir d'or— tornarà a ocupar el lloc d'honor de les taules ben servides. Sembrem la xeixa que fa bon pa i espigolem els fruits secs, per la seva delicadesa provada, esmerçant-hi les màximes atencions per tal d'obtenir-ne la màxima bondat i dolçor.

Seguint en la mateixa línia ens esforcem en el desenvolupament d'aquelles indústries artesanes, ja tradicionals de torrons, galetes i dolceria que tant ens

havien acreditat per la mateixa bondat de les matèries primeres, de la nostra terra.

D'aquesta manera els pobles i masies s'han anat repoblant en part pels mateixos segarrencs que han tornat a les seves antigues llars cansats del soroll i la pudor de les ciutats. Pels corrals canten els galls i els gossos dormen al peu de la porta...

En realitat la pagesia actual, i l'artesanía a l'hora, no pretenen altra cosa que subsistir dignament pels seus propis recursos i això porten camí de lograr-ho amb escreix, sempre i quan s'estableixin les limitacions que el seny imposa, renunciant a un sens fi d'objectes sofisticats i sofisticadors que encareixen inútilment la subsistència. D'aquesta funció se n'encarrega la J.C.S. (Junta Comarcal de Supervivència), supervisant els nous productes i desaconsellant-ne la majoria per manca d'utilitat objectiva. D'aquesta manera ens estalviem un munt d'ensurts, explosions, accidents i desgràcies de tota mena. Només cal pensar que, en aquest segle vint-i-u, un terç de la població mor catastròficament, com qui no diu res. D'aquí que la gent assenyada prefereixi avorrir-se a casa que morir per aquests mons de Déu. És així com la vida a la Segarra no es veu sotmesa a l'imperi de principis econòmics distorsionadors del seu sentit essencial. Qui no combregui amb aquesta filosofia que no s'estableixi aquí, on priven uns altres valors.

Guanyar menys però viure tranquils, és el lema que sintetitza el nostre model social. No obstant, sense renegar de la mecanització, però fent-ne un ús moderat, les feines són còmodes i saludables. Sí fa fred hi ha bons abrics; si fa calor, l'aigua de les cisternes, que és la millor beguda. Hi ha una feinada immensa —aquí ja no es parla d'atur ni res que s'hi assembli— a retornar les coses al seu estat normal, després de les devastacions sofertes arreu del país a impuls de les corrents renovadores de fi de segle. S'han de refer feixes i bancals, bastir de nou les parets de pedra seca i reconstruir la meitat dels pobles que van sofrir l'escomesa d'aquella arquitectura bàrbara i decadent d'una època tan nefasta.

No estem sotmesos a cap condicionament falsament econòmic. Ens podem permetre el gust d'empedrar carrers de forma artística, de fer teules a mà o bastir una façana amb pedra picada.

Quan l'aigua és origen d'un problema cada cop més preocupant arreu del món, nosaltres amb les nostres cisternes i els nostres pous ens en sortim prou bé. Es pot fer tot el que calgui sense perdre l'humor, que és més indispensable que la rendibilitat. Es tracta, nogensmenys, que de recuperar el ritme vital natural de les coses. Les gallines que pinguin els ous amb mesura, els pollastres que creixin sense presses, i els corders que pasturin al seu aire... I així, la gent, sense cap mena de programació ni informatització, disfruta de millor salut, com ja se sabia de molt abans... És qüestió de no entestar-se en canviar el ritme de la vida.

Així ho volem fer entendre a la resta dels conciutadans de tots els països, però si no ho arriben a entendre, almenys que ens deixin fruit de la nostra tranquil·litat, que ens la tenim ben afanyada.

Profe. CERVIX